

"Fiksu, romanttinen ja seksikäs."

KIRKUS REVIEWS

PUNAISTA, VALKOISTA JA KUNINKAAN- SINIÄ

Tosirakkaus ei
diplomatiasta piittaa.

CASEY McQUISTON

TAMMI

CASEY McQUISTON

PUNAISTA,
VALKOISTA JA
KUNINKAAN-
SINISTÄ

Suomentanut Johanna Auranheimo

TAMMI
HELSINKI

Katkelma Jane Austenin romaanista *Järki ja tunteet* on lainattu Aune Brotheruksen suomennoksesta (WSOY 1952).

Englanninkielinen alkuteos *Red, White and Royal Blue* ilmestyi Yhdysvalloissa 2019.

Copyright © 2019 by Casey McQuiston

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos © Johanna Auranheimo ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4199-9

kummajaisille & unelmoijille

1

Valkoisen talon kattoterassilla, eräässä tietyssä nurkassa on löystynyt seinäpaneeli. Juuri oikeasta kohtaa painamalla paneelin saa irti, ja sen alta paljastuu avaimella tai mahdollisesti länsisiivestä pöllityllä kirjeveitsellä raaputettu viesti.

Sitä, kuka viestin kaiversi, ei tiedetä varmaksi. Presidentti-perheillä on oma keskinäinen huhumyllynä, jonka tietojen paljastaminen ulkopuolisille on kuolemanrangaistuksen uhalla kielletty, mutta edes perheeltä toiselle siirtyvä salainen historiankirjoitus ei osaa tarjota kysymykseen vastausta. Mutta selvää on, että kukaan muu kuin presidentin tytär tai poika ei olisi rohjennut töhriä Valkoista taloa. Joidenkin mielestä viestin kaiversi ehdottomasti Jack Ford, joka kuunteli Hendrix-vinyylejä ja jonka kaksikerroksisesta huoneistosta pääsi helposti kattoterassille tupakalle keskellä yötä. Toisten mielestä sen teki nuori, rusettipäinen Luci Johnson. Mutta väliäkö sillä. Viesti on ja pysyy: salainen mantra niille, jotka ovat tarpeeksi nokkelia sen löytääkseen.

Alex löysi viestin asuttuaan Valkoisessa talossa vasta vajaan viikon. Eikä hän ole koskaan kertonut kenellekään, miten siinä onnistui.

Viestissä lukee:

1. SÄÄNTÖ: ÄLÄ JÄÄ KIINNI

Itäinen ja läntinen makuuhuone toisessa kerroksessa ovat pääsääntöisesti presidentin perheen käytössä. Alun perin kyseessä oli yksi valtava edustushuone, joka suunniteltiin James Monroen hallintokaudella markiisi de Lafayetten vierailuja varten mutta joka myöhemmin jaettiin kahtia. Itäinen huone presidentin virkahuonetta vastapäätä on Alexin, ja läntinen huone hissien vieressä on Junen.

Alexin ja Junen huoneet olivat samalla tavalla käytävän molemmin puolin jo heidän lapsuudenkodissaan Taxisissa. Junen huoneen seinät kertoivat aina hänen senhetkisistä intohimonkohteistaan. Kaksitoistavuotiaana hän vuorasi seinänsä vesivärimaalauksilla. Viisitoistavuotiaana niitä peitivät kuukalenterit ja kristallijulisteet. Kuusitoistavuotiaana Junen seiniä koristivat lehtileikkeet *The Atlanticista*, Austinin yliopiston viiri, Gloria Steinem, Zora Neale Hurston ja Dolores Huerta.

Alexin huone pysyi aina samanlaisena, vain lacrosse-palkintojen ja ylimääräisten opintojen kurssimateriaalien määrä kasvoi. Se kaikki kerää yhä pölyä talossa, josta he eivät ole vieläkään luopuneet. Siitä päivästä saakka, kun he muuttivat Washingtoniin, Alex on kantanut lapsuudenkodin avainta kaulassaan, piilossa paitansa alla.

Nyt Junen huone käytävän toisella puolella on sisustettu valkoisella, vaaleanpunaisella ja mintunvihreällä. Huone esiteltiin Voguessa, ja jutussa kerrottiin Junen inspiroituneen 60-luvun sisustuslehdistä, joita hän löysi yhdestä Valkoisen talon olohuoneista. Alexin huone oli aikanaan Caroline Kennedyn lastenhuone, ja myöhemmin Nancy Reaganin toimisto – June poltti huoneessa salviaa jälkimmäisen takia. Alex on jättänyt sohvan yläpuolelle symmetrisesti ripustetut maisemapiirroksot paikalleen, mutta maalannut Sasha Obaman taakseen jättämät pinkit seinät syvänsinisiksi.

Viimeisen parinkymmenen vuoden aikana on ollut tapana, että presidentin lapset muuttavat pois Valkoisesta talosta

täyttäessään kahdeksantoista. Alex kuitenkin aloitti opinnot Georgetownin yliopistossa samaan aikaan, kun hänen äitinsä astui virkaan, eikä hänen olisi sen puoleen turvajärjestelyjen kuin rahankaan puolesta järkevää muuttaa johonkin epämääräiseen kaksioon. June muutti Washingtoniin samana syksynä valmistuttuaan yliopistosta, ja vaikutti hän varsinaisesti mitään sanonutkaan, on selvää, että hän tuli Valkoiseen taloon pitämään Alexia silmällä. June tietää paremmin kuin kukaan, millaiset kiksit Alex saa päästessään tapahtumien polttopisteeseen, ja hän on joutunut fyysisesti kiskomaan Alexin pois länsisiivestä useampaankin otteeseen.

Oman huoneensa suojissa Alex voi rauhassa panna Hall & Oatesin soimaan ja isänsä lailla hyräillä salaa ”Rich Girlin” mukana. Hän voi pitää lukulaseja, joita ei omien sanojensa mukaan missään nimessä tarvitse. Hän voi tehdä juuri niin paljon pikkutarkkoja ja värikoodatuin tarralapuoin koristeltuja muistiinpanoja kuin sielu sietää. Hän tietää, että joutuu näkemään vaivaa, jos tahtoo tulla nuorimmaksi koskaan valituksi senaattoriksi. Kenenkään ei kuitenkaan tarvitse tietää, kuinka paljon hän todellisuudessa ponnistelee. Moinen ei tekisi hyvää hänen seksisymbolin tittelilleen.

”Moi”, sanoo ääni ovensuusta. Alex nostaa katseensa lämpäristään ja näkee, kuinka June taiteilee ovesta kainalossaan kaksi iPhonea ja pino lehtiä sekä kädessään lautanen. June sulkee oven perässään jalallaan.

”Mikä on päivän saalis?” Alex kysyy siirtäessään sängyllä lojuvia paperipinoja pois Junen tieltä.

”Donitsilajitelma”, June sanoo ja istahtaa sängylle. Hänellä on päällään kynähome ja teräväkärkiset pinkit ballerinat, ja Alex näkee jo mielessään seuraavan viikon muotikolumnit: kuva Junen tämänpäiväisestä asusta, ja sen kyljessä maksettu mainos meneville uramimmeille sopivista kengistä.

Alex koettaa muistaa, mitä Junen ohjelmaan kuului tänään. Joko kolumnin kirjoittamista *Washington Postiin*, tai sitten

kuvaukset blogipostausta varten, tai sitten sekä että. Alexin on vaikea pysyä perässä.

June on levittänyt lehtipinonsa päiväpeitolle ja käy sitä jo läpi kovaa tahtia.

”Kiva, kun huolehdit, että Yhdysvaltojen juuruteollisuus kukoistaa.”

”Sitä vartenhan minulla on journalistiikan tutkinto”, June sanoo.

”Näkyykö mitään kiinnostavaa nyt tältä viikolta?” Alex kysyy ja ottaa donitsin.

”Odotas”, June sanoo. ”*In Touchin* mukaan minulla on suhde ranskalaisen mallin kanssa.”

”No onko?”

”Olisikin.” June selailee eteenpäin. ”Oho, sinä olet kuulemma valkaissut peräaukkosi.”

”Pitää paikkansa”, Alex sanoo suu täynnä strösseleitä ja suklaata.

”Niin arvelinkin”, June sanoo nostamatta katsettaan. Käytyään suurimman osan lehdistä läpi hän kaivaa pinon pohjalta *Peoplen* ja lehteilee sitä poissaolevasti – *People* julkaisee vain heidän tiedottajiensa sanelemia juttuja. Ei kiinnosta. ”Meistä ei ole paljon mitään tältä viikolta... Kappas, nimeni on ristikkovihjeenä.”

Heitä koskevien juorujuttujen seuraaminen on eräänlainen harrastus, joka vuoroin huvittaa, vuoroin ärsyttää heidän äitiään, ja Alex on sen verran narsistinen, että haluaa kuulla parhaat palat. Jutut ovat lähinnä joko heidän viestintätiiminsä sanelemia tai sitten täysin keksittyjä, mutta aina välillä niiden seuraaminen antaa etumatkaa kaikista inhottavimpien juorien tukahduttamiseen. Alex kyllä lukisi mieluummin hänestä kirjoitettua imartelevaa fanfictionia, jossa seikkailee käsittämättömän hurmaava ja seksuaalisesti äärimmäisen kyvykäs versio hänestä, mutta lukuisista lahjontayrityksistä huolimatta June ei missään nimessä suostu lukemaan tarinoita ääneen.

"Entä *Us Weekly*?" Alex kysyy.

"Hmm..." June kaivaa lehden kasasta. "Katsos, me päästiin tällä viikolla kanteen!"

Hän vilauttaa Alexille kantta, jonka kulmassa on kuva heistä. Junella on nuttura pääläella, ja Alex näyttää hieman nauttineelta, mutta silti kuumalta, sillä kuva korostaa hänen vahvaa leukalinjaansa ja tummia kiharoitaan. Kuvan alla lukee isoin, keltaisin kirjaimin: PRESIDENTTIPERHEEN SISARUSTEN VILLI YÖ NYCISSÄ.

"Villi yö todellakin", Alex sanoo, nojaa vasten korkeaa, nahkapäällysteistä sängynpäätä ja korjaa silmälasiansa asentoa. "Tilaisuudessa oli peräti kaksi pääpuhujaa. Onko mitään kuumempaa kuin katkarapucocktailit ja puolitoista tuntia puheita hiilidioksidipäästöistä."

"Tässä lukee, että menit tapaamaan salaa jotain mysteeribrunettia", June raportoi. "Hetimitaisuuden jälkeen presidentin tytär kiidätettiin limusiinilla julkkiksia kuhiseviin bileisiin, mutta Alex, 21, teinityttöjen märkä uni, bongattiin livahattamassa W-hotelliin tapaamaan salaperäistä brunettia. Hän poistui sviitistä neljän aikaan aamuyöstä. Hotellin sisäiset lähteet kertovat, että presidenttisviitistä kantautui lemmekäitä ääniä pitkin yötä, ja huhujen mukaan ruskeaverikkö on Nora Holleran, varapresidentti Mike Holleranin 22-vuotias tytär ja Valkoisen talon trion kolmas jäsen. Voiko olla, että vanha suola janottaa Alexia ja Noraa?"

"Jes!" Alex huutaa, ja June voihkaisee. "Siihen meni alle kuukausi! Olet auki viisikymppiä."

"Hetkosen. Oliko se siis oikeasti Nora?"

Alex muistelee, kuinka hän edellisviikolla saapui Noran hotellihuoneeseen samppanjapullo mukanaan. He olivat sääätneet lyhyen aikaa vaalikampanjan aikana miljoona vuotta sitten, ja molemmilla oli ollut lähinnä tähtäimessä hoitaa välttämätön pois alta. Alex oli silloin seitsemäntoista ja Nora kahdeksantoista, he molemmat olivat vakuuttuneita omasta älyllisestä

ylivertaisuudestaan, ja koko juttu oli ollut alusta asti tuhoon tuomittu. Sittenkin Alex on joutunut myöntämään, että Nora on häntä sata kertaa älykkäämpi ja ehdottomasti niin fiksu, ettei hänen olisi pitänyt koskaan alentua säätämään Alexin kanssa.

Ei ole Alexin vika, ettei lehdistö päästä jutusta irti; ajatus heistä yhdessä on upea, kuin nykypäivän versio Kennedyistä. Häntä ei siis varsinaisesti voi syyttää siitä, jos hän välillä menee Noran hotellihuoneeseen ryyppäämään ja katsomaan *West Wingiä* ja voihkimaan äänekkäästi iltapäivälehtien iloksi. Alex ja Norahan vain kääntävät hankalan tilanteen huviksi.

Junen huijaaminen tulee kivana lisäetuna.

”Voi olla”, Alex sanoo salaperäisesti.

June huitaisee häntä lehdellä kuin poikkeuksellisen vastenmielistä torakkaa. ”Epistä, senkin kusipää!”

”Veto mikä veto”, Alex toteaa. ”Mehän sovittiin, että jos uusi huhu käynnistyy kuukauden sisällä, olet minulle viisikymppiä auki. Mobiilimaksu käy.”

”Älä unta näe”, June tuhahtaa. ”Tapan Noran, kun nähdään se huomenna. Mitä aiot muuten laittaa päälle?”

”Ai minne?”

”Niihin häihin.”

”Mihin häihin?”

”Öö, niihin *kuninkaallisiin* häihin”, June sanoo. ”Englannissa. Ne on kirjaimellisesti kaikkien näiden lehtien kansissa.”

June näyttää uudelleen *Us Weeklyä*, ja tällä kertaa Alex huomaa pääotsikon: PRINSSI PHILIP SANOO ”TAHDON”! Valokuvassa äärimmäisen mitäänsanomaton kruununperillinen ja tämän yhtäläillä mitäänsanomaton, vaalea morsian hymyilevät latteasti.

Alex pudottaa donitsinsa järkytyksen merkinä. ”Ai ne on tänä viikonloppuna?”

”Lähtö on huomisaamuna.” June sanoo. ”Ja meillä on kaksi esiintymistä jo ennen itse seremoniaa. Miten voi muka olla, ettei Zahra ole jo takonut tätä kalloosi?”

”Helvetti”, Alex huokaisee. ”Ihan varmasti kirjoitin sen ylös johonkin. Tuli vaan muuta.”

”Niin kuin mitä? Ai että aloit juonia parhaan kaverini kanssa siitä, miten saisit huijattua minulta viisikymppiä juoru-lehtien avulla?”

”Ei, vaan kirjoitin roomalaisen politiikan kurssin esseetä, pelle”, Alex tiuskaisee ja viittooo dramaattisesti muistiinpanopinojensa suuntaan. ”Olen vääntänyt sitä koko viikon. Ja meidän sovittiin, että Nora on *meidän* paras kaveri.”

”Et varmasti ole millään roomalaisen politiikan kurssilla”, June sanoo. ”Ettet vaan olisi ihan tahallasi unohtanut koko vuoden merkittävintä kansainvälistä tapahtumaa siksi, koska et halua nähdä arkkivihollistasi?”

”June, minä olen Yhdysvaltain presidentin poika. Prinssi Henry on brittiläisen imperiumin keulakuva. Ei meitä voi kutsua arkkivihollisiksi.” Alex tarttuu taas donitsiinsa, pureskelee hetken huolellisesti ja lisää sitten: ”Jos me oltaisiin arkkivihollisia, se meinaisi, että Henry olisi oikeasti vertaiseni, mutta niin ei ole, koska se on vaan sisäsiittoinen snobi, joka varmaan runkkaa omille kuvilleen.”

”Auts, paha.”

”Sanonpahan vain.”

”No, ei sinun tarvitse Henrystä tykätä, kunhan hymyilet kiltisti etkä aiheuta mitään kohtausta sen veljen häissä.”

”Kirppu, ainahan minä hymyilen kiltisti”, Alex sanoo. Hän vääntää naamansa järkyttävään tekohymyyn, ja Junen kuvotunut ilme ilahduttaa häntä.

”Yäk. No, oli miten oli, kai tiedät jo mitä panet päälle?”

”Joo, valitsin asuni jo viime kuussa, ja Zahra hyväksyi sen. Jotain luottoa nyt.”

”En ole vieläkään ihan varma, kumman mekon laitan”, June sanoo. Hän nappaa Alexin läppärin vastalauseista huolimatta. ”Kumpi on parempi, se kastanjanruskea vai se, jossa on pitsiä?”

”Pitsit tietysti. Me ollaan menossa Englantiin. Ja mikä pakko sinulla on sabotoida opintojani?” Alex kurottua kohti läppäriään, mutta June läpsäyttää hänen kätensä pois. ”Painu kuratoimaan Instagramiasi tai jotain. Olet karsea.”

”Pää kiinni, yritän löytää jotain katsottavaa. Siis mitä, hyi. Olet laittanut *Garden Staten* omalle listalle. Tervetuloa elokuvataiteen opintoihin vuonna 2005.”

”Vihaan sinua.”

”Tiedetään, tiedetään.”

Ulkona tuuli käy nurmikentän yli ja saa puutarhan lehmukset havisemaan. Vinyyli on pyörinyt loppuun huoneen nurkassa, ja ilmassa leijuu pehmeä hiljaisuus. Alex nousee sängyltä, kääntää levyn soittimessa, asettaa neulan paikalleen, ja ”London Luck, & Love” alkaa soida.

Vaikka heidän äitinsä on ollut virassa jo kolme vuotta, yksityiskoneella lentäminen tuntuu edelleen mahtavalta, ja Alexin on vaikea suhtautua asiaan neutraalisti. Hän ei pääse matkustamaan tällä tavalla ihan joka päivä, mutta kun pääsee, nousee se väkisinkin päähän. Hän syntyi Texasin takamailla vanhemmille, jotka ovat molemmat rutiköyhää sukua: hänen äitinsä on yksinhuoltajaäidin tytär ja isänsä meksikolaisten maahanmuuttajien poika. Ylellisyys on siis yhä ylellisyyttä.

Kun Alexin äiti oli ensimmäistä kertaa ehdolla edustajainhuoneen jäseneksi, paikallinen sanomalehti antoi hänelle lempinimen Pikkukaupungin altavastaaja. Hän oli ottanut hatkat Fort Hoodin kupeessa sijaitsevasta tuppukylästään, raatanut ruokabaarien yövuoroissa kustantaakseen opintonsa oikeustieteellisessä ja jo alle kolmikymppisenä puolustanut syrjittyjä korkeimman oikeuden edessä. Irakin sodan aikainen Texas harvoin poiki ketään hänen kaltaistaan: korkokenkiä käyttävää vaaleatukkaista ja veitsenterävää demokraattia, jolla oli anteeksipyytelemätön aksentti ja perhe, jossa yhdistyvät monet taustat.

Tuntuu siis aika epätodelliselta, että Alex kiittää Atlantin yli mukavalla nahkaistuinella rentoutuen ja pistaasipähkinöitä napsien. Häntä vastapäätä istuu Nora, joka on kumartunut *New York Timesin* ristisanatehtävän ylle niin, että ruskeat kiharat valuvat otsalle. Noran vieressä istuu Cash, oikealta nimeltään Cassius, jättiläismäinen salaisen palvelun agentti, joka ratkoo kilpaa samaa ristikkoa. Kursori vilkkuu odottavasti Alexin tietokoneen näytöllä, roomalaisen politiikan essee on edelleen kesken, mutta Atlantin yllä on vaikea keskittyä kurssitehtäviin.

Käytävän toisella puolella istuu Amy, Alexin äidin lempiagentti, entinen laivaston erikoisjalkaväen sotilas, joka huhujen mukaan on tappanut useammankin ihmisen. Hänellä on vieressään luodinkestävä ompelulipas ja hän kirjoo rauhallisesti kukkia lautasliinaan neulalla, jollaista Alex on nähnyt hänen käyttävän aseena.

June istuu Alexin vieressä kyynärpäähänsä nojaten, nenä kiinni *People*-lehdessä, jonka hän jostain käsittämättömästä syystä on tuonut mukanaan. Hänen lentolukemisensa ovat aina järjettömiä: viime kerralla hänellä oli mukanaan kantoninkiinan sanakirja, sitä edellisellä *Kuolema noutaa arkkipiispan*.

”Mitä siinä sanotaan?” Alex kysyy Junelta.

June kääntää lehden niin, että Alex näkee koko aukeaman jutun, jonka otsikko on: KUNINKAALLISTA HÄÄHUUMAA. Alex voihkaisee. Arkkipiispakin oli parempi.

”Mitä?” June kysyy. ”Haluan tietää, mitä odottaa ensimmäisiltä kuninkaallisilta häiltäni.”

”Osallistuithan sinä päättäjäistansseihinkin”, Alex sanoo. ”Häät on sama juttu, mutta tällä kertaa juhlat järjestetään helvetissä ja sinun pitää käyttäytyä tosi hyvin.”

”Voitko uskoa, että pelkkä kakku maksoi 75 000 dollaria?”

”Aika masentavaa.”

”Ja ilmeisesti prinssi Henry tulee häihin ilman deittiä, ja

kaikki on ihan sekaisin siitä. Tässä lukee näin.” June vaihtaa viitsikkääseen brittiaksenttiin. ”Viime kuussa prinssin huhuttiin tapailevan belgialaista perijätärtä, mutta nyt Henryn sydämen asioita seuraavien on vaikea sanoa, missä mennään.”

Alex korahtaa. On älytöntä, että maailmassa on laumoitain ihmisiä, joita kiinnostaa kuningasperheen sisarusten äärimmäisen tylsä rakkauselämä. Hän tajuaa kyllä, miksi ihmisiä kiinnostaa, kenen kurkkuun hän kulloinkin kielensä työntää – hän sentään on jollain tavalla mieleenpainuva.

”Ehkä eurooppalaiset naiset on vihdoinkin tajunneet, että Henry on yhtä himottava kuin kasa märkää lankaa”, Alex ehdottaa.

Nora laskee ristisanatehtävän käsistään saatuaan sen valmiiksi. Cassius kiroaa. ”Kai sinä sitten pyydät sitä tanssiin?”

Alex pyörittelee silmiään. Hän kuvittelee pyörähtelevänsä halki tanssilattian Henryn käsivarsilla tämän tarinoidessa hempeästi krocketista ja kettujahdeista. Ajatus saa hänet yriön partaalle.

”Kuolleen ruumiini yli.”

”Eikä”, Nora sanoo. ”Sinähän punastut.”

”Kuninkaalliset häät on roskaa”, Alex sanoo tiukasti. ”Kuninkaallisista menoin naimisiin menevät prinssit on roskaa, ja koko imperialismin, jonka takia prinssit on ylipäätään olemassa, on roskaa. Roskaa kaikki tyynni.”

”Hyvä TED Talk”, June sanoo. ”Kai tajuat, että Amerikka on ihan yhtä lailla kansanmurhaan perustuva siirtomaavalta?”

”Tajuan, mutta ainakin me älyttiin hankkiutua eroon monarkiasta”, Alex sanoo ja heittää Junea pistaasilla.

Valkoiseen taloon palkattavalle henkilökunnalle tehdään aina ensimmäisenä selväksi muutama asia. Junella on maapähkinäallergia. Alex tahtoo jatkuvasti kahvia keskellä yötä. Junen yliopistoaikainen poikaystävä jätti Junen muuttaessaan Kaliforniaan mutta on edelleen ainoa ihminen, jonka kirjeet toimitetaan Junelle suoraan. Ja Alex vihaa Englannin nuorinta prinssiä.

Tai ei hän Henryä varsinaisesti vihaa. Kyse ei edes ole min-käänlaisesta kilpailuasetelmasta, mutta Henry ärsyttää häntä tavalla, joka herättää hänessä levottomuutta ja saa hänen kätensä hikoamaan.

Iltapäivälehdet – ja koko maailma – päättivät heti kättelelyssä, että Alex on amerikkalainen vastine prinssi Henrylle ja että Valkoisen talon trio on tavallaan Yhdysvaltojen versio kuninkaallisista. Vertaus ei ole missään vaiheessa tuntunut reilulta. Alex on julkisuudessa karismaattinen ja älykäs ja hauska, antaa sisältörikkaita haastatteluja, ja pääsi *GQ*:n kanteen 18-vuotiaana. Henryn imago koostuu pelkästään laimeista hymyistä, lauhkeasta ritarillisuudesta ja tylsissä hyväntekeväisyystilaisuuksissa näyttäytymisestä – hän on täydellisen mitäänsanomaton satuprinssi. Alexin mielestä Henryn rooli on paljon helpompi.

Ehkä heidän välillään tosiaan on jonkinlainen kilpailuasetelma. Olkoon.

”No niin, neropatti”, Alex sanoo Noralle. ”Millaisista todennäköisyyksistä puhutaan?”

Nora virnistää. ”Hmm.” Hän esittää mietтелиästä. ”Riskianalyysini on seuraava: Pahimmassa tapauksessa presidentin poika pistää ranttaliksi, mikä johtaa yli viiteensataan siviiliuhriin. Prinssi Henry näyttää upealta 98 prosentin todennäköisyydellä. 78 prosentin todennäköisyydellä Alex saa ikuisen porttikiellon Yhdistyneeseen kuningaskuntaan.”

”Odotin pahempaa”, June toteaa.

Alex nauraa, ja matkanteko vain jatkuu.

Lontoo on aikamoinen näky. Yhdistyneen kuningaskunnan väreihin verhoutuneet ja pieniä lippuja huiskuttavat väkijoukot tukkivat kadut sekä Buckinghamin palatsin edustalla että kaikkialla muuallakin. Kuninkaallisiin häihin liittyviä muis-toesineitä on myynnissä joka paikassa, ja prinssi Philipin ja hänen morsiamensa kuvia on lätkitty kaikkeen suklaalevyistä

alusvaatteisiin. Alexista on aika uskomatonta, että tällainen määrä ihmisiä eläytyy näin intohimoisesti johonkin näin ilmeisen tylsään. Valkoisen talon ulkopuolelle ei varmasti keräänny tällaisia väkijoukkoja sitten joskus kun joko hän tai June menee naimisiin. Ei sillä, että hän edes haluaisi moista.

Vaikka hääseremonia tuntuu kestävän ikuisuuden, on se sentään ihan kivaa seurattavaa, ainakin tavallaan. Ei Alexilla ole mitään rakkautta tai avioliittoa vastaan, mutta tilanne nyt vain on se, että Martha on säädyllinen aatelissuvun tytär ja Philip prinssi. Kuumaa kuin kaupanteko. Liitossa ei ole intohimoa, ei draamaa. Shakespearen rakkaustarinat ovat ehdottomasti enemmän Alexin makuun.

Pienen ikuisuuden jälkeen Alex pääsee asettumaan yhdessä Junen ja Noran kanssa häävastaanotolle Buckinghamin palatsin tanssialiin, ja hän on sen verran ärtynyt, että päättää vaihtaa vapaalle. Nora ojentaa hänelle samppanjalasin, ja hän ottaa sen vastaan mielihyvin.

”Tietääkö kumpikaan teistä, mikä on baronetti?” June kysyy suu täynnä kurkkuvoileipää. ”Olen tavannut jotain viisi ja hymyillyt kohteliaasti ihan kuin tietäisin, mitä ne sillä meinaa. Alex, sinähän opiskelit jotain kansainvälisiä hallintosuhtejuttuja tai mitä ikinä. Mitä ne baronetit on?”

”Muistaakseni se on termi sille, kun vampyyri kokoaa armeijan sekopäisistä seksineitosista ja perustaa oman hallintoyksikön”, Alex vastaa.

”Se se varmaan on”, Nora sanoo. Hän taittelee lautasliinaansa monimutkaisen näköisesti kiiltävän musta kynsilakka kristallikruununun valossa välkehtien.

”Ollapa baronetti”, June sanoo. ”Voisin laittaa seksineitokset hoitamaan sähköpostini.”

”Onko seksineitokset hyviä kirjoittamaan työmeilejä?” Alex kysyy.

Noran lautasliina alkaa muistuttaa lintua. ”Nehän toisi niihin kiinnostavaa näkökulmaa. Viestit olisi aina kohtalokkaita

ja kiihkeitä.” Hän alkaa puhua hengästyneellä, käheällä äänellä. ”Oi, minä pyydän, anelen, ota minut – ota minut mukaa- si lounaalle keskustelemaan kangasnäytteistä, senkin peto!”

”Voisi olla yllättävän tehokasta”, Alex toteaa.

”Te olette molemmat tärhtäneitä”, June sanoo lempeästi.

Alex on avaamassa suunsa esittääkseen vastalauseen, kun yksi palatsin työntekijöistä ilmestyy heidän pöytänsä luo kuin lihaksi tullut, juron näköinen kummitus, jolla on huono peruukki.

”Neiti Claremont-Diaz”, sanoo mies, joka ulkonäöstään päätellen voisi olla nimeltään Reginald tai Bartholomew tai jotain sinne päin. Hän kumartaa, eikä hänen peruukkinsa ihme kyllä putoa Junen lautaselle. Alex ja June vilkaisevat toisiaan epäuskoisesti miehen selän yli. ”Hänen kuninkaallinen korkeutensa prinssi Henry tiedustele, josko soisitte hänelle kunnian saattaa teidät tanssiin.”

Junen suu jää auki, ja Nora virnistää pahanilkisesti.

”Voi, se olisi hänestä *hurmaavaa!*” Nora ilmoittaa. ”Hän on haaveillut kutsusta koko illan!”

”Minä –” Junen lause jää kesken. Hän hymyilee, mutta mulkoilee Noraa samalla murhaavasti. ”Tietenkin. Sehän olisi ihanaa.”

”Erinomaista”, Reginald-Bartholomew sanoo, kääntyy ja viittoo olkansa yli.

Ja niin saapuu Henry, ilmielävänä, yhtä klassisen komeana kuin aina: räätälöity, kolmiosainen mittatilauspuku, taipuisat tummanvaaleat hiukset, korkeat poskipäät ja pehmeä, ystävällinen suu. Hänen ryhtinsä on synnynnäisen moitteeton, ihan kuin hän olisi vain eräänä päivänä kohonnut Buckinghamin palatsin kukkatarhasta täydessä loistossaan.

Heidän katseensa kohtaavat, ja jokin ärtymyksen ja adrenaliinin sekainen tunne kuohahtaa Alexin rinnassa. Hän ei ole puhunut Henryn kanssa varmaan vuoteen. Henryn kasvot ovat edelleen raivostuttavan symmetriset.

Henry alentuu nyökkäämään Alexille pikaisesti kuin kenelle tahansa vieraalle, ei niin kuin tyypille, joka päihitti hänet teininä pääsemällä ensimmäisenä *Vogueen*. Alex räpyttelee silmiään, kihisee kiukusta ja katsoo, kuinka Henry kääntää typerät veistokselliset kasvonsa Junen suuntaan.

”Iltaa, June”, Henry sanoo ja ojentaa herrasmiehen elkein kätensä Junelle, joka punastuu. Nora teeskentelee pökertyvänsä. ”Osaatko valssata?”

”Minä... opin varmaan nopeasti”, June sanoo ja tarttuu ojennettuun käteen varovasti, ihan kuin pelkäisi Henryn jekuttavan. Alexin mielestä se on Henryn huumorintajun yliarvioimista. Henry johdattaa Junen tanssilattialla pyörähtelevien aatelisten joukkoon.

”Nyt tajusin”, Alex sanoo tuijottaen happamasti Noran lautasliinalintua. ”Se on nyt päättänyt tukkia turpani lopullisesti hurmaamalla siskoni.”

”Voi pientä”, Nora sanoo. Hän kurottaa taputtamaan Alexin kättä. ”Niin söpöä, että luulet kaiken liittyvän jotenkin sinuun.”

”Kaiken *pitäisi* liittyä minuun.”

”Just näin.”

Alex vilkaisee tanssilattialle, jonka poikki Henry kieputtaa Junea. June hymyilee mitäänsanomattoman kohteliaasti, ja Henry vilkuilee jatkuvasti hänen olkansa yli, mikä ärsyttää Alexia suunnattomasti. Junehan on uskomaton. Ei olisi liikaa vaadittu, että Henry kiinnittäisi häneen edes vähän huomiota.

”Luuletko, että se oikeasti tykkää Junesta?”

Nora kohauttaa olkiaan. ”Ei voi tietää. Kuninkaalliset on outoja. Saattaa olla vaan kohteliaisuutta, tai – no niin, sehän selvisikin.”

Hovivalokuvaaja on syöksynyt paikalle ja räpsäisee tanssivasta parista kuvan, joka tulee varmasti vuotamaan ensi viikolla *People*-lehteen. Siitäkö tässä onkin kysymys? Käyttääkö

Henry Yhdysvaltain presidentin tytärtä käynnistääkseen romanssihuhut ja saadakseen huomiota? Jo olisi aikoihin eletty, jos Philip saisi olla uutisten keskipisteenä edes viikon verran.

”Henry on aika hyvä tässä hommassa”, Nora huomauttaa.

Alex viittoo tarjoilijan paikalle ja päättää viettää loppuillan määrätietoisesti ryypäten.

Hän ei ole koskaan kertonut – eikä aiokaan kertoa – kenellekään, että näki Henryn ensimmäistä kertaa ollessaan kaksitoistavuotias. Hän syventyy miettimään asiaa vain ollessaan kännissä.

Hän oli varmasti nähnyt Henryn uutisissa jo aiemmin, mutta vasta silloin hän todella *näki* tämän. June oli juuri täyttänyt viisitoista ja käyttänyt osan synttärirahoistaan sokaisevan räikeään teinilehteen. (Hänen rakkautensa roskalehtiin syttyi jo varhain.) Lehden keskiaukeamalla oli pieniä julisteita, jotka saattoi repiä irti ja kiinnittää koulussa lokeron oveen. Jos niitit avasi varovasti kynsillä, pystyi julisteet irrottamaan ilman, että ne repesivät. Julisteista keskimmäinen esitti poikaa.

Pojalla oli paksut, vaaleat hiukset ja suuret, siniset silmät, lämmin hymy ja krikettimaila toisella olalla. Kuva oli varmasti otettu salaa, sillä hänestä huokui iloista, aurinkoista itsevarmuutta, jota on mahdoton feikata. Sivun alareunassa luki pinkein ja sinisin kirjaimin: PRINSSI HENRY.

Alex ei vielääkään tiedä, miksi niin teki, mutta hän muistaa, että hiipi jatkuvasti Junen huoneeseen, etsi lehden käsiinsä ja laski sormenpänsä pojan hiuksille, ihan kuin hän voisi tuntea niiden pehmyyden, jos tarpeeksi kuvitteli. Mitä korkeammalle hänen vanhempansa kohosivat politiikan arvojärjestyksessä, sitä todellisemmaksi muuttui ajatus siitä, että pian koko maailma tietäisi hänen nimensä. Niinä aikoina hän ajatteli kuvaa usein ja yritti jäljitellä prinssi Henryn itsevarmuutta.

(Hän myös harkitsi avaavansa niitit ja ottavansa kuvan itselleen, muttei ikinä tehnyt niin. Hänen kömpelöistä pojan-kynsistään ei ollut moiseen.)

**Yhdysvaltain
presidentin poika.
Englannin prinssi.**

**"Olet ehdottomasti
typerin idea, jonka olen
ikinä saanut."**

"Eskapistinen mestariteos."

VOGUE

**"Kirja, johon haluaa rakastua
päästä pahkaa ja aina vain uudelleen."**

ENTERTAINMENT WEEKLY

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4199-9